

[Minister Lise Østergaard]

vil gerne give begrundelsen for, at det ikke er det mest hensigtsmæssige at bruge statslån til. Det er nemlig praksis, at statslånsmidlerne skal anvendes til indkøb af kapitaludstyr og tjenesteydelser, der har at gøre med investeringer, som fremmer langtidsudviklingen i udviklingslandene. Det kan ikke være rigtigt at anvende lån med en løbetid på 25-35 år til at finansiere forbrugsvarer såsom mælkepulver eller insektbekæmpelsesmidler eller kunstgødning, der kun indgår i produktionsprocessen en enkelt gang. Der er ikke rimelighed i det, og derfor er vi ikke indstillet på at gøre det. Men i ganske særlige behovssituationer, som kan svare til en nødsituation - og det har været tilfældet i Bangladesh og i Vietnam - har vi gjort det, ligesom vi vil yde fødevarerbistand i særlige nødsituationer.

Hr. Bjørn Poulsen taler om den nye økonomiske verdensorden, og det gør flere andre også. Jeg er ganske enig i at beklage den situation, at kløften mellem de rige og de fattige lande snarere er blevet større end mindre. Det understøtter blot mit synspunkt, at fra en langsigtet vurdering er det gensidigheden i samarbejdet med udviklingslandene, som er væsentlig. Hvis vi skal beskytte verdens velstand i fremtiden, kan det kun ske på globalt plan og ikke på nationalt eller imellem en lille klub af i øjeblikket særligt rige lande.

Med hensyn til denne gensidighed og med hensyn til, hvad også andre har været inde på, det vigtige i, at samarbejdet ikke sker fra en giver ned til en modtager, vil jeg da gerne gøre lidt mere direkte opmærksom på, at vi netop i Loméaftalen i EF-samarbejde med en række udviklingslande har vel nok den mest udbyggede form, som kendes i øjeblikket, for et jævnbyrdigt, gensidigt og kontraktligt forpligtende økonomisk samarbejde med disse lande. Jeg er helt enig i de synspunkter, der er kommet frem, om ønskeligheden i, at en større gruppe udviklingslande tager del i dette samarbejde med EF. Jeg kan kun sige, at udviklingen af de almindelige toldpræferencer mellem EF og udviklingslandene for så vidt arbejder i den retning. Det er noget, som Lomé-landene på en måde føler udhuler deres fordele, men set fra en anden side spreder det altså fordelene til et større antal udviklingslande.

Til hr. Ib Nørlands bemærkninger vil jeg gerne sige følgende: hr. Ib Nørland synes, at

jeg nok var lidt letsindig i min omtale af gensidigheden. Jeg synes måske nok til gengæld, at hr. Ib Nørland var lidt letsindig i sin fremstilling af vilkårene i det økonomiske samarbejde, som kræver ydelser fra de udviklede landes side. Det er en kendt ting, at de bestræbelser, der i disse år gøres for gennem udviklingsbistand at afhjælpe den økonomiske vækst, i helt overvejende grad gøres af de vestlige lande og ikke af de østlige lande. Ved den ekstraordinære FN-samling om nedrustning her senere på foråret vil der fra nordisk side blive stillet et forslag om, at der skal foretages en dybtgående analyse af forholdet imellem oprustning, og altså herunder nedrustningsbestrebelse, og udviklingsvilkårene for den tredje verden. En sådan analyse vil jo nok meget klart stille over for hinanden, hvilke ressourcer der i den østlige og den vestlige verden medgår til henholdsvis rustningsformål og udviklingsformål.

Hr. Bolvig beder mig om ikke at blive træt af at informere om det dygtige arbejde, der udføres i dansk bistandssamarbejde. Jeg kan forsikre hr. Bolvig om, at det vil jeg ikke blive, og jeg vil heller ikke blive træt af at informere befolkningen om, hvor isoleret fremskridtspartiets synspunkter på vores bistandssamarbejde er.

Min erindring må have svigtet mig med hensyn til vores modsætningsforhold omkring flygtninge, og jeg vil gerne ganske kort understrege, at det helt klart er min holdning med hensyn til vores forpligtelser over for flygtningeproblemet, at vi også her som et højt økonomisk udviklet samfund og som et samfund med en humanitær tradition har en pligt til at hjælpe det internationale samfund med at løse flygtningeproblemerne. Den forpligtelse må opfyldes dels gennem økonomisk bistand til løsning af flygtningeproblemerne ude i verden, dels gennem gæstfrihed til i det omfang, det på ethvert tidspunkt er muligt, at tage imod flygtninge her i landet.

Hr. Honoré spurgte mig om bistanden gennem private organisationer. Her er jeg glad for at kunne sige, at siden hr. Honoré var inde på spørgsmålet under debatten den 22. april 1976, er der sket en betydelig udvikling på dette område.

Styrelsen for internationalt udviklingssamarbejde har indgående drøftet principperne for samarbejdet med og for kanalisering af den statslige bistand gennem de private orga-